Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

►**B**

DECYZJA RADY (WPZiB) 2018/905

z dnia 25 czerwca 2018 r.

przedłużająca mandat Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej w Rogu Afryki

(Dz.U. L 161 z 26.6.2018, s. 16)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Decyzja Rady (WPZiB) 2020/251 z dnia 25 lutego 2020 r.	L 54 I	5	26.2.2020
►**M2**	Decyzja Rady (WPZiB) 2020/1014 z dnia 13 lipca 2020 r.	L 225 I	1	14.7.2020

▼B

DECYZJA RADY (WPZiB) 2018/905

z dnia 25 czerwca 2018 r.

przedłużająca mandat Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej w Rogu Afryki

Artykuł 1

Specjalny przedstawiciel Unii Europejskiej

▼M2

1. Mandat Alexandra RONDOSA jako Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej (SPUE) zostaje przedłużony do dnia 28 lutego 2021 r. Rada może zadecydować o wcześniejszym zakończeniu mandatu SPUE w oparciu o ocenę dokonaną przez Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) oraz wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (WP).

▼B

2. Na potrzeby mandatu SPUE Róg Afryki definiuje się jako region obejmujący Republikę Dżibuti, Państwo Erytreę, Federalną Demokratyczną Republikę Etiopii, Republikę Kenii, Federalną Republikę Somalii, Republikę Sudanu, Republikę Sudanu Południowego oraz Republikę Ugandy. W kwestiach o szerszym zasięgu regionalnym SPUE współpracuje w stosownych przypadkach z państwami i podmiotami regionalnymi spoza Rogu Afryki.

Artykuł 2

Cele strategiczne

1. Mandat SPUE opiera się na celach polityki Unii wobec Rogu Afryki określonych w globalnej strategii UE z czerwca 2016 r., w ramach strategicznych dla Rogu Afryki przyjętych w dniu 14 listopada 2011 r., regionalnym planie działania dla Rogu Afryki na lata 2015–2020 przyjętym w dniu 26 października 2015 r. i w odnośnych konkluzjach Rady, które to cele zakładają aktywny wkład w regionalne i międzynarodowe starania na rzecz zapewnienia pokojowego współistnienia i trwałego pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju w państwach regionu i w stosunkach między nimi. Celem SPUE jest ponadto przyczynianie się do poprawy jakości, intensywności, efektów i wyeksponowania wielopłaszczyznowego zaangażowania Unii w Rogu Afryki.

2. Do celów polityki, do których realizacji ma przyczyniać się SPUE, należą między innymi:

a) ciągłe stabilizowanie sytuacji w Rogu Afryki z uwzględnieniem szerszej dynamiki regionalnej;

b) rozwiązanie konfliktów, w szczególności w Somalii, Sudanie Południowym i Sudanie, oraz zapobieganie potencjalnym konfliktom między państwami regionu lub w tych państwach, a także wczesne ostrzeganie przed nimi;

c) wspieranie współpracy regionalnej w zakresie polityki, bezpieczeństwa i gospodarki, zwłaszcza w związku ze wznowionymi kontaktami politycznymi między Unią a Międzyrządowym Organem ds. Rozwoju (IGAD);

▼B

d) lepsze zarządzanie mieszanymi przepływami migracyjnymi z Rogu Afryki i na tym obszarze, uwzględniające również przyczyny takich przepływów oraz ich aspekty humanitarne;

e) bezpieczeństwo wokół Morza Czerwonego.

Artykuł 3

Mandat

1. Aby umożliwić osiągnięcie celów polityki Unii wobec Rogu Afryki, mandat SPUE obejmuje:

a) współpracę, w oparciu o ramy strategiczne oraz regionalny plan działania, ze wszystkimi odpowiednimi podmiotami w regionie, rządami, władzami regionalnymi, organizacjami międzynarodowymi i regionalnymi, społeczeństwem obywatelskim oraz diasporami, służącą czynieniu postępów w realizacji celów Unii i przyczyniającą się do lepszego zrozumienia roli Unii w tym regionie;

b) współpracę z ważnymi podmiotami poza regionem mającymi wpływy w Rogu Afryki służącą rozwiązywaniu kwestii związanych z szerszą stabilnością regionalną, w tym w odniesieniu do Morza Czerwonego i zachodniej części Oceanu Indyjskiego oraz do finansowania misji Unii Afrykańskiej w Somalii (AMISOM). Kontakty te obejmują dwustronną współpracę ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki, krajami Zatoki Perskiej, Egiptem, Turcją oraz Chinami, kontakty na poziomie regionalnym z Radą Współpracy Państw Zatoki oraz współdziałanie z innymi odpowiednimi podmiotami w miarę ich pojawiania się;

c) reprezentowanie Unii, w stosownych przypadkach, na właściwych forach międzynarodowych i zapewnianie, by udzielane przez Unię wsparcie w dziedzinie zarządzania kryzysowego oraz rozwiązywania konfliktów i zapobiegania im było odpowiednio wyeksponowane;

d) zachęcanie do skutecznej współpracy w zakresie polityki i bezpieczeństwa oraz do integracji gospodarczej, na szczeblu regionalnym, oraz wspieranie takiej współpracy i integracji, poprzez partnerstwo Unii z Unią Afrykańską (UA) i organizacjami regionalnymi, w szczególności IGAD; udział w działaniach będących następstwem posiedzeń ministerialnych UE/IGAD oraz posiedzeń ministerialnych UE z udziałem państw członkowskich IGAD;

e) śledzenie wydarzeń politycznych w regionie i wnoszenie wkładu w formułowanie polityki Unii wobec regionu, z myślą o opracowaniu konkretnych propozycji działania, w tym w odniesieniu do Erytrei, Etiopii, Somalii, Sudanu, Sudanu Południowego, sporu granicznego między Dżibuti a Erytreą, sporu granicznego między Etiopią a Erytreą, realizacji porozumienia algierskiego, sporu dotyczącego Nilu oraz w odniesieniu do innych problemów w regionie mających wpływ na jego bezpieczeństwo, stabilność i dobrobyt;

f) w odniesieniu do Somalii – w ścisłej koordynacji z szefem delegatury Unii w Somalii i odpowiednimi partnerami regionalnymi i międzynarodowymi, w tym ONZ, specjalnym przedstawicielem ds. Somalii reprezentującym Sekretarza Generalnego ONZ, UA

▼B

i IGAD – dalszy aktywny udział w działaniach i inicjatywach prowadzących do dalszej stabilizacji w Somalii, w szczególności zakończenie procesu tworzenia państwa federalnego, a także realizacja planu transformacji, by zapoczątkować stopniowe przechodzenie i przekazanie przez AMISOM obowiązków somalijskiemu rządowi i somalijskim instytucjom. Ponadto SPUE kontynuuje wspieranie rozwoju sektora bezpieczeństwa w Somalii, w tym za pośrednictwem unijnych misji w dziedzinie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony w regionie oraz działa na rzecz wzmocnionej koordynacji darczyńców międzynarodowych na rzecz wspierania somalijskiego sektora bezpieczeństwa, ściśle konsultując się z państwami członkowskimi;

g) w odniesieniu do Sudanu – w ścisłej współpracy z szefami delegatury Unii w Chartumie i delegatury Unii przy UA w Addis Abebie – wnoszenie wkładu w spójność i skuteczność polityki Unii wobec Sudanu i wspieranie politycznych rozwiązań sytuacji w Darfurze, w Kordofanie Południowym i w prowincji Nilu Błękitnego oraz pojednania narodowego w drodze całościowego procesu przemian politycznych, prowadzącego także do planowanych wyborów w 2020 roku; w tym względzie SPUE będzie wnosił wkład w spójne międzynarodowe podejście wraz z UA, w szczególności z panelem wykonawczym wysokiego szczebla z ramienia UA ds. Sudanu i Sudanu Południowego, ONZ i innymi istotnymi podmiotami regionalnymi i międzynarodowymi, pamiętając również o potrzebie wspierania pokojowego współistnienia Sudanu i Sudanu Południowego, w szczególności przez realizację porozumień z Addis Abeby i rozwiązanie nierozstrzygniętych kwestii w związku z kompleksowym porozumieniem pokojowym;

h) w odniesieniu do Sudanu Południowego – opierając się na Porozumieniu w sprawie rozwiązania konfliktu w Sudanie Południowym oraz procesie forum wysokiego szczebla na rzecz odnowy – dalszą współpracę na szczeblu regionalnym, w szczególności z ONZ, UA, IGAD, krajami sąsiadującymi z Sudanem Południowym oraz innymi istotnymi partnerami międzynarodowymi, aby zapewnić zapobieganie dalszym konfliktom oraz realizację wiarygodnego porozumienia; w tym zakresie SPUE ściśle współpracuje z szefami delegatur Unii w Dżubie oraz przy UA w Addis Abebie;

i) badanie problemów transgranicznych, w szczególności dotyczących migracji, oraz, podejmowanie – na wniosek – dialogów na temat migracji z odpowiednimi zainteresowanymi podmiotami oraz wnoszenie w bardziej ogólnym wymiarze wkładu w unijną politykę migracyjną oraz politykę dotyczącą uchodźców w odniesieniu do przedmiotowego regionu, zgodnie z priorytetami politycznymi Unii, w celu zwiększenia współpracy, w tym w zakresie powrotów i readmisji;

j) dokładne obserwowanie innych wyzwań transgranicznych, przed którymi staje Róg Afryki, ze zwróceniem szczególnej uwagi na radykalizację postaw i terroryzm, z uwzględnieniem bezpieczeństwa morskiego i piractwa, przestępczości zorganizowanej, przemytu i handlu bronią, produktami dzikiej przyrody, narkotykami i innego przemytu, jak również wszelkich konsekwencji kryzysów humanitarnych dla polityki i bezpieczeństwa;

k) propagowanie dostępu pomocy humanitarnej w całym regionie;

▼B

l) wnoszenie wkładu we wdrażanie decyzji Rady 2011/168/WPZiB ([1]) oraz unijnej polityki w dziedzinie praw człowieka (we współpracy ze SPUE ds. Praw Człowieka) w tym wytycznych UE w dziedzinie praw człowieka – w szczególności wytycznych UE w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych, a także wytycznych UE w sprawie aktów przemocy wobec kobiet i dziewcząt i zwalczania wszelkich form dyskryminacji wobec nich – oraz polityki Unii w odniesieniu do rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 1325 (2000), w tym poprzez monitorowanie rozwoju sytuacji i opracowywanie sprawozdań na ten temat, a także formułowanie stosownych zaleceń.

2. W celu realizacji mandatu SPUE między innymi:

a) doradza i składa sprawozdania w sprawie określania stanowisk Unii na forach międzynarodowych, w stosownych przypadkach, aby w sposób proaktywny wspierać wszechstronne podejście wobec Rogu Afryki w ramach polityki Unii;

b) obserwuje wszelkie działania Unii.

Artykuł 4

Wykonywanie mandatu

1. SPUE jest odpowiedzialny za wykonywanie mandatu, działając pod zwierzchnictwem WP.

2. KPiB utrzymuje uprzywilejowane stosunki ze SPUE i jest podstawowym punktem kontaktowym SPUE z Radą. KPiB ukierunkowuje pod względem strategicznym i politycznym działania prowadzone przez SPUE w ramach jego mandatu, bez uszczerbku dla uprawnień WP.

3. SPUE ściśle koordynuje swoje działania z działaniami Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) i jej odpowiednich działów.

4. SPUE stacjonuje przede wszystkim w regionie, zapewniając jednocześnie regularną obecność w siedzibie ESDZ.

Artykuł 5

Finansowanie

1. Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków związanych z mandatem SPUE w okresie od dnia 1 lipca 2018 r. do dnia 29 lutego 2020 r. wynosi 4 295 000 EUR.

▼M1

Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków związanych z mandatem SPUE w okresie od dnia 1 marca 2020 r. do dnia 31 sierpnia 2020 r. wynosi 1 400 000 EUR

▼M2

Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków związanych z mandatem SPUE w okresie od dnia 1 września 2020 r. do dnia 28 lutego 2021 r. wynosi 1 290 000,00 EUR

([1]) Decyzja Rady 2011/168/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego, uchylająca wspólne stanowisko 2003/444/WPZiB (Dz.U. L 76 z 22.3.2011, s. 56).

▼B

2. Wydatkami zarządza się zgodnie z procedurami i zasadami mającymi zastosowanie do budżetu ogólnego Unii.

3. Zarządzanie wydatkami podlega umowie między SPUE a Komisją. SPUE odpowiada przed Komisją za wszystkie wydatki.

Artykuł 6

Powołanie i skład zespołu

1. W granicach mandatu SPUE i udostępnionych na jego potrzeby środków finansowych SPUE odpowiada za powołanie zespołu. Zespół musi dysponować wiedzą fachową na temat szczególnych kwestii politycznych oraz dotyczących bezpieczeństwa związanych z mandatem, w tym dotyczących płci. SPUE niezwłocznie i regularnie informuje Radę i Komisję o składzie zespołu.

2. Państwa członkowskie, instytucje Unii i ESDZ mogą zaproponować oddelegowanie personelu do pracy ze SPUE. Wynagrodzenie takiego oddelegowanego personelu jest pokrywane, odpowiednio, przez dane państwo członkowskie, daną instytucję Unii lub ESDZ. Eksperci oddelegowani przez państwa członkowskie do instytucji Unii lub do ESDZ również mogą być skierowani do współpracy z SPUE. Zatrudniani na podstawie umów członkowie personelu międzynarodowego muszą mieć obywatelstwo państwa członkowskiego.

3. Cały oddelegowany personel nadal podlega administracyjnie wysyłającemu państwu członkowskiemu, wysyłającej instytucji Unii lub ESDZ; personel ten wypełnia swoje obowiązki i podejmuje działania w interesie mandatu SPUE.

4. Personel SPUE ulokowany jest w tym samym miejscu co właściwe działy ESDZ lub delegatury Unii, co ma zapewnić spójność i zgodność ich odpowiednich działań.

Artykuł 7

Przywileje i immunitety SPUE i personelu SPUE

Przywileje, immunitety i inne gwarancje niezbędne do wykonania i sprawnego działania misji SPUE oraz personelu SPUE ustala się odpowiednio z państwami przyjmującymi. Państwa członkowskie i ESDZ zapewniają w tym celu wszelkie niezbędne wsparcie.

Artykuł 8

Bezpieczeństwo informacji niejawnych UE

SPUE i członkowie jego zespołu przestrzegają zasad i minimalnych norm bezpieczeństwa ustanowionych decyzją Rady 2013/488/UE ([1]).

([1]) Decyzja Rady 2013/488/UE z dnia 23 września 2013 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 274 z 15.10.2013, s. 1).

▼B

Artykuł 9

Dostęp do informacji i wsparcie logistyczne

1. Państwa członkowskie, Komisja, ESDZ oraz Sekretariat Generalny Rady zapewniają SPUE dostęp do wszelkich stosownych informacji.

2. Delegatury Unii w regionie lub państwa członkowskie, w stosownych przypadkach, zapewniają wsparcie logistyczne w regionie.

Artykuł 10

Bezpieczeństwo

Stosownie do polityki Unii dotyczącej bezpieczeństwa personelu rozmieszczonego poza terytorium Unii w ramach zadań operacyjnych na mocy tytułu V Traktatu, SPUE podejmuje wszystkie uzasadnione, możliwe do realizacji środki zgodne ze swoim mandatem oraz odpowiadające stanowi bezpieczeństwa na obszarze, za który jest on odpowiedzialny, służące zapewnieniu bezpieczeństwa całemu personelowi bezpośrednio podlegającemu SPUE, w szczególności:

a) sporządza plan bezpieczeństwa oparty na wytycznych ESDZ, obejmujący specyficzne fizyczne, organizacyjne i proceduralne środki bezpieczeństwa, regulujący zarządzanie bezpiecznym przemieszczaniem się personelu do obszaru, za który jest odpowiedzialny, i w jego obrębie, jak również reagowanie na zdarzenia związane z naruszaniem bezpieczeństwa, a także zapewnia plan awaryjny i ewakuacyjny;

b) zapewnia objęcie wszystkich członków personelu rozmieszczonych poza terytorium Unii ubezpieczeniem od wysokiego ryzyka, odpowiednio do warunków panujących na obszarze, za który jest odpowiedzialny;

c) zapewnia, aby wszyscy członkowie zespołu SPUE, którzy mają być rozmieszczeni poza terytorium Unii, w tym zatrudniony na podstawie umów personel miejscowy, odbyli przed przyjazdem na obszar, za który jest odpowiedzialny lub niezwłocznie po przyjeździe odpowiednie szkolenie w zakresie bezpieczeństwa, na podstawie wskaźników ryzyka określonych przez ESDZ dla tego obszaru;

d) zapewnia wdrożenie wszystkich uzgodnionych zaleceń wydanych po dokonaniu regularnych ocen bezpieczeństwa oraz – w ramach sprawozdań z postępów prac oraz sprawozdań z wykonania mandatu – dostarcza Radzie, WP i Komisji pisemne sprawozdania dotyczące wdrażania tych zaleceń oraz innych kwestii związanych z bezpieczeństwem.

Artykuł 11

Sprawozdawczość

SPUE regularnie składa WP oraz KPiB sprawozdania ustne i pisemne. W razie potrzeby SPUE składa również sprawozdania grupom roboczym Rady. Regularne sprawozdania są rozprowadzane poprzez sieć COREU. SPUE może przedstawiać sprawozdania Radzie do Spraw Zagranicznych. Zgodnie z art. 36 Traktatu SPUE może uczestniczyć w informowaniu Parlamentu Europejskiego.

▼B

Artykuł 12

Koordynacja

1. SPUE przyczynia się do jedności, spójności i skuteczności działań Unii i pomaga w zapewnieniu spójnego wykorzystania wszystkich instrumentów Unii i działań państw członkowskich, aby osiągnąć cele polityki Unii. W stosownych przypadkach SPUE dąży do współdziałania z państwami członkowskimi. SPUE koordynuje swoje działania z działaniami delegatur Unii i Komisji. SPUE regularnie przekazuje informacje działającym w regionie misjom państw członkowskich i delegaturom Unii.

2. Utrzymywany jest ścisły kontakt w terenie z odpowiednimi szefami misji państw członkowskich oraz szefami delegatur Unii. Dokładają oni wszelkich starań, aby wspierać SPUE w wykonywaniu mandatu. SPUE, w ścisłej koordynacji z właściwymi delegaturami Unii, udziela dowódcy sił EU NAVFOR Atalanta, dowódcy misji EUTM Somalia oraz szefowi misji EUCAP Somalia wskazówek dotyczących sytuacji politycznej na miejscu. SPUE, dowódcy operacji UE oraz dowódca operacji cywilnej konsultują się ze sobą stosownie do potrzeb.

3. SPUE ściśle współpracuje z władzami zaangażowanych państw, z ONZ, UA, IGAD, innymi podmiotami krajowymi, regionalnymi i międzynarodowymi, a także ze społeczeństwem obywatelskim w regionie.

Artykuł 13

Wsparcie w odniesieniu do roszczeń

SPUE i jego personel udzielają wsparcia w celu przygotowania odpowiedzi na wszelkie roszczenia i zobowiązania wynikające z mandatów poprzednich SPUE w Sudanie (i Sudanie Południowym) oraz udzielają w tym celu pomocy administracyjnej i udostępniają odpowiednie dokumenty.

Artykuł 14

Przegląd

Wdrażanie niniejszej decyzji i jej spójność z innymi działaniami Unii w regionie są przedmiotem regularnego przeglądu. Do dnia 31 października 2018 r. SPUE przedstawia Radzie, WP i Komisji sprawozdanie z postępu prac, a do dnia 30 listopada 2019 r. – kompleksowe sprawozdanie z wykonania mandatu.

▼M2

Ostateczne kompleksowe sprawozdanie SPUE z wykonania mandatu zostanie przedstawione do dnia 30 listopada 2020 r.

▼B

Artykuł 15

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.